

Liza Klausmann

PUNAISEN

SÄÄN

WSOY

TIKERIT

Liza Klausmann

*Punaisen sään
tiikerit*

SUOMENTANUT MARI JANATUINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ – HELSINKI

Wallace Stevensin runon ”Kello kymmenen pettymys”
on suomentanut Jukka Kemppinen.

Suomentaja kiittää valtion kirjallisuustoimikuntaa apurahasta.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Tigers in Red Weather

© LIZA KLAUSSMANN 2012

SUOMENKIELINEN LAITOS

© MARI JANATUINEN JA WSOY 2013

ISBN 978-951-0-39681-0

PAINETTU EU:SSA

*Isoäidilleni urheudesta.
Ja muulle perheelleni kaikesta muusta.*

NICK

1945, SYYSKUU

”En ole varma, onko se siunaus vai kirous”, Helena sanoi.

”Ainakin se on jotain erilaista”, Nick sanoi. ”Ei enää niitä kirottuja ostokortteja. Ei enää bussilla kulkemista joka paikkaan. Hughes sanoi ostaneensa Buickin. Hallelujaa.”

”Luoja tietää, mistä hän sen sai”, Helena sanoi. ”Varmaan joltain huijarilta.”

”Sama se”, Nick sanoi ja venytteli raukeasti kohti Uuden Englannin yötaivasta.

He istuskelivat Elm Streetin talon takapihalla alushameisiltaan ja joivat giniä raakana vanhoista hillopurkeista. Cambridgessa oli kuumien intiaanikesä miesmuistiin.

Nick silmäili ikkunalla kiikkerästi seisovaa levysoitinta. Sen neula hyppi.

”Liian kuuma tehdä mitään muuta kuin juoda”, hän sanoi ja nojasi päätään ruosteista puutarhatuolia vasten. Louis Armstrong oli juuttunut toistelemaan, että hänellä oli lupa laulaa bluesia. ”Kun pääsen Floridaan, laitan ihan ensimmäiseksi Hughesin ostamaan levysoittimeeni kokonaisen rasian hyviä neuloja.”

”Voi sitä miestä”, Helena huokasi.

”Tiedän”, Nick sanoi. ”Kerta kaikkiaan liian komea. Ja päälle Buick ja hyviä levysoittimen neuloja. Mitäpä tyttö muuta tarvitsisi?”

Helena kihersi lasiinsa. Hän nousi istumaan. ”Taidan olla humalassa.”

Nick paukautti lasinsa tuolin käsinojalle niin, että metalli soi. ”Nyt tanssitaan.”

Takapihan tammi lohko oksillaan kuun ja taivas oli jo syvän sydänyön värinen, vaikka ilma oli vielä lämmin. Kesän tuoksu viipyili ilmassa kuin kukaan ei olisi kertonut ruoholle, että elettiin jo syyskuun puoliväliä. Nick kuuli, miten naapuritalon vuokrakasarmen nainen esitti öisiä mietteitään senhetkiselle heilalleen.

Nick katseli Helenaa viedessään hänet valssiin pihanurmel-
le. Helenastakin olisi voinut tulla sellainen nainen, Nick mielti, olihan hänellä vartalo, joka oli kaunis kuin sello, ja sodanaikai-
sia heiloja. Mutta serkku oli onnistunut säilyttämään raikkau-
tensa, punertavat kiharansa, pehmeän ihonsa. Hän ei ollut kal-
vennut kuten naiset, joiden vuoteissa oli kulkenut liian monta
miinojen räjäyttämää tai konepistoolin rei’ittämää tuntema-
tonta. Nick oli nähnyt sellaisten naisten kuihtuvan säännöstel-
tyjen tavaroiden jonoissa, pujahtamassa postitoimistosta, haih-
tumisillaan olemattomiin.

Helena puolestaan oli menossa uudelleen naimisiin.

”Sinä menet taas naimisiin”, Nick huudahti hiukan humal-
tuneena, aivan kuin ajatus olisi vasta juolahtanut hänen mie-
leensä.

”Niin. Eikö olekin uskomatonta?” Helena huokaisi lämmin
käsi Nickin selkää vasten. ”Rouva Avery Lewis. Kuulostaako se
sinusta yhtä hyvältä kuin rouva Charles Fenner?”

”Se kuulostaa ihanalta”, Nick valehteli pyöräyttäen Helenan
ympäri ja otteestaan.

Nickin korvissa nimi Avery Lewis kuulosti juuri siltä, mitä
mies oli: hollywoodilainen mahtailija, joka myi vakuutuksia ja
väitti joskus tapailleensa Lana Turneria tai kuka se sitten oli-

kaan, josta mies aina touhotti. ”Tiedätkö, Fen olisi varmasti pitänyt hänestä.”

”Ei sentään, Fen olisi inhonnut häntä. Fen oli niin nuori, kiltti poikanen.”

”Fen-kulta.”

”Fen-kulta.” Helena lakkasi tanssimasta ja palasi takaisin tuolillaan odottavan ginilasin luo. ”Mutta nyt minulla on Avery.” Hän siemaisi lasista. ”Ja saan muuttaa Hollywoodiin ja saatan saada vielä vauvankin. Näin minä en ainakaan jää vanhaksi-piiaaksi, istu mielenvikaisena, syyllänenäisenä kolmantena pyöränä sinun ja Hughesin vieressä takan ääressä. Varjelkoon!”

”Et ole kolmas pyörä, et kärsi syylistä – ja kaupan päälle saat Avery Lewisin.”

”Niin, pian meillä molemmilla on joku oikeasti ikioma. Se on tärkeää”, Helena sanoi mielteliäästi. ”Mietin vain ...”

”Mitä?”

”No...että onko se samanlaista Averyn kanssa. Tiedät kyllä, sellaista kuin Fenin kanssa.”

”Tarkoitatko sängyssä?” Nick käännähti katsomaan serkkuaan. ”Ei hemmetti, mainitsiko neitseellinen Helena juuri itse aktin?”

”Tuo on ilkeää”, Helena sanoi.

”Tiedän”, Nick vastasi.

”Minä olen humalassa”, Helena sanoi. ”Mutta mietin vaan. Fen on ainoa poika, jota olen oikeasti rakastanut, ennen Averyä, tarkoitan. Mutta Avery on aikamies.”

”No, kaikki menee varmasti hienosti, jos kerran rakastat häntä.”

”Niin tietysti, olet oikeassa”. Helena kumosi lopun gininsä. ”Voi Nick, minun on vaikea uskoa, että kaikki muuttuu. Kaikesta huolimatta olemme olleet täällä niin onnellisia.”

”Älä vetistele. Kyllähän me tapaamme joka kesä. Paitsi jos uusi aviomiehesi on allerginen itärannikolle.”

”Menemme kesäksi saareen, ihan niin kuin äitimmekin. Vie-rekkäisiin taloihin.”

Nick hymyili ajatellessaan Tiger Housea, sen avaria huoneita, laajaa vihreää nurmikkoa, joka ulottui sataman sineen. Ja sulloista pikku mökkiä talon vieressä. Hänen isänsä oli rakentanut sen Helenan äidille lahjaksi.

”Talot, aviomiehet ja keskiyön ginijuhlat”, Nick sanoi. ”Mikään ei muutu. Ei ainakaan niin, että sillä olisi väliä. Kaikki on niin kuin aina ennenkin.”

Juna, jolla Nick tuli Bostonista, oli myöhässä, ja hänen oli rai-vattava tiensä Penn Stationilla tungeksivan väkijoukon läpi. Kaikki kiiruhtivat johonkin yhtenä matkatavaroiden, hattujen, suukkojen ja kadonneiden junalippujen sekasortona. Helena on varmasti ehtinyt jo puoliväliin halki maan, Nick ajatteli. Nick oli jäänyt lukitsemaan asunnon ovet ja antamaan vuokraemän-nälle vielä viimeiset ohjeet, mihin kaikki tuli lähettää: romaani- ja runokirjalaatikot Floridaan, korsetteja pursuavat matka-laukut Hollywoodiin.

Kun hän viimein pääsi junaan, siellä tuoksui klooripesuaine ja jännittynyt kiihtymys. Havana Special kulki koko matkan New Yorkista Miamiin, ja tämä olisi ensimmäinen kerta, kun hän matkustaisi yksin yön yli. Hän nosti vähän väliä ranteensa nenäänsä vasten nuuhkiakseen kielontuoksuista parfyymiään kuin hajusuola. Hän oli kaikesta niin huumaantunut, että oli unohtaa vaunupalvelijan juomarahan.

Hytissään Nick laski nahkaisen matkalaukkunsa telineelle ja napsautti sen auki, tarkisti sen sisällön vielä kertaalleen var-mistaakseen, ettei ollut unohtanut mitään. Yksi yöpaita junaan (valkoinen), yksi Hughesin luona käytettäväksi (vihreä siihen sopivine aamutakkeineen). Kaksi norsunluunväristä silkkialus-hametta, kolmet niihin sopivat norsunluunväriset silkkialus-

housut ja liivit (hän voisi pestä ne joka toinen päivä kunnes loput hänen tavaroistaan saapuisivat St. Augustineen), hänen toalettilaukkunsa (matkakokoinen parfyymipullo; punainen huulipuna; kallis Florisin käsivoide, jonka Hughes oli tuonut hänelle Lontoosta; hammasharja ja hammastahna; pesulappu; pala Ivory-saippuaa), kaksi puuvillaleninkiä, kaksi puuvillaista paitapuseroa, yhdet gabardiinihousut (hänen Katherine Hepburn -housunsa), kaksi puuvillahametta ja yksi laadukas kesäkauden kävelytuki ohutta villaa (kermanvärinen). Hän las-ki myös kolme paria puuvillakäsineitä (kahdet valkoiset, yhdet kermanväriset) sekä äitinsä vihreän ja vaaleanpunaisen kirja-
van silkkihuivin.

Äiti oli pitänyt huivista paljon; hän oli käyttänyt sitä aina matkustaessaan Euroopassa. Nyt huivi oli Nickin. Ja vaikkei hän vielä matkannutkaan Pariisiin saakka, Hughesin näkeminen pitkän eron jälkeen tuntui enemmän siltä kuin olisi menossa Kiinaan asti.

”Saavumme kartoittamattomalle alueelle”, hän sanoi matkalaukulleen.

Nick kuuli junan pillin viheltävän, napsautti matkalaukun kannen kiinni ja istuutui. Nyt, kun sota oli ohi, näky ikkunan takana – nenäliinojaan heiluttavat, punasilmäiset naiset ja lapset – ei ollut enää niin koskettava. Enää ei lähdetty kuolemaan, vain vanhan tädin luo tai ikävystyttäviin työtapaamiisiin. Nickistä kaikki tuntui kuitenkin jännittävältä; maailma oli uusi. Hän tapasi Hughesin. Hän kuiskasi nimen kuin taikasanan, Hughes. Nyt, vain päivämatkan päässä, Nick ajatteli, että saattaisi tulla hulluksi odottamisesta. Kummallista. Puolen vuoden odotus, mutta viimeiset muutamat tunnit olivat sie-tämättömiä.

He olivat nähneet toisensa viimeksi keväällä, kun Hughesin alus, joka oli suojannut saattueita, oli ollut New Yorkissa tela-

kalla korjattavana, ja Hughes oli saanut lomaa. He olivat yöpyneet U.S.S. Jacob Jonesilla, yhdessä sen hyteistä, jotka oli varattu naimisissa oleville upseereille. Hytissä oli kirppuja, ja juuri kun Hughes oli ujuttanut kätensä Nickin alushameen alle, Nickin nilkkoja oli alkanut poltella. Hän oli yrittänyt keskittyä Hughesin sormenpäihin, jotka tunnustelivat häntä, Hughesin huuliin hänen kaulansa sykkivällä valtimolla, mutta ei voinut olla huudahtamatta.

”Hughes, sängyssä on jotain.”

”Niin on. Voi helvetti.”

He olivat kiirehtineet suihkuun vain huomatakseen, että heidän jalkansa olivat täynnä punaisia puremia ja viemäriin valuva vesi mustanaan pippurisia pisteitä. Hughes kirosi koko laivan, koko sodan. Nick mietti, huomaisiko Hughes hänen alastoman vartalonsa. Sen sijaan Hughes käänsi hänelle selkensä ja alkoi saippuoida itseään.

Hughes oli kuitenkin vienyt hänet 21 Clubille, ja se oli ollut niitä hetkiä, jolloin koko maailma tuntui juonivan heidän onnensa eteen. Hughes ei koskaan huolinut rahaa vanhemmitaan tai antanut Nickin käyttää omiaan, eikä hän aliluutnanttina tienannut tarpeeksi, jotta heillä olisi ollut varaa syödä klubilla, mutta hän tiesi, miten Nick piti tarinoista, joita kerrottiin klubissa kieltolain aikaan ilakoineista, hienoihin pukuihin pukeutuneista gangstereista ja heidän upeista heiloistaan.

”Voimme tilata vain kaksi martinia, oliiveja ja selleriä”, Hughes sanoi.

”Ei meidän ole pakko käydä siellä ollenkaan, jos ei meillä ole siihen varaa”, Nick sanoi katsoen miestänsä. Hughesin kasvoilla erottui suru; suru ja jotakin muuta, jota Nick ei osannut nimetä.

”Ei”, Hughes sanoi. ”Meillä on varaa juuri sen verran. Mutta sitten meidän on lähdettävä.”

He tulivat tummalla puulla sisustettuun Bar Roomiin, jonka katosta roikkui runsaasti leluja ja urheilutarvikkeita, ja Nick huomasi heti, mikä vaikutus hänen omalla nuoruudellaan ja kauneudellaan oli. Hän tunsi pöydissä istuvien miesten ja naisten katseiden kulkevan hänen punaisella šantungsilkkipuvullaan ja käväisevän hänen lyhyessä, mustassa tukassaan. Hän rakasti Hughesia senkin takia, ettei Hughes ollut koskaan halunnut hänen näyttävän siltä kuin filmitähti-blondit, joiden kuvia löytyi joka pojan seiniltä ympäri maan. Eikä hän näyttänytkään. Hän oli vähän liian vakavanoloinen ja hänen piirteensä hiukan liian terävät, jotta häntä olisi voinut pitää kauniina. Joskus hänestä tuntui kuin hän kävisi päättymätöntä taistelua maailmaa vastaan yrittäessään todistaa, että kaikessa erilaisuudessaankin hänessä oli jotakin erityistä, mutta nyt, hienostuneessa Club 21:ssä hän tunsi olevansa oikeanlainen. Paikka oli täynnä sulavalinjaisia naisia, joilla oli älykkäät silmät, linjakkaita kuin pikajunat. Ja siellä oli Hughes, hunajanvaalea Hughes, jolla oli aistikkaat kädet ja pitkät jalat ja tummansininen palveluspukunsa.

Tarjoilija johdatti heidät pöytään 29. Heidän oikealla puolellaan istui pariskunta. Nainen tupakoi ja osoitteli ohuen kirjaseinän rivejä.

”Tuossa repliikissä on minusta oikeastaan koko elokuva”, nainen sanoi.

”Niin”, mies vastasi vain aavistuksen epävarmasti.

”Ja se on jotenkin niin tyyppillistä Bogartia.”

”Vaikuttaa tosiaan siltä, että hän on ainoa järkevä valinta.”

Nick katsoi Hughesia. Hän halusi ilmaista Hughesille, miten paljon tätä rakasti sen vuoksi, että Hughes oli tuonut hänet tänne, käytti aivan liikaa rahaa pelkkään cocktailiin, antoi Nickin olla oma itsensä. Kaiken sen Nick yritti saada säteilemään hymyssään. Vielä hän ei halunnut puhua.

”Tiedätkö mitä?”, nainen sanoi yhtäkkiä innostuen. ”Tämä-
hän on heidän pöytänsä. Tajusitko, että istumme heidän pöy-
dässään ja puhumme heistä?”

”Ihanko totta?” Mies siemaisi jälleen viskiään.

”Voi, niin tyypillistä 21 Clubille”, nainen sanoi nauraen.

Nick nojautui lähemmäs. ”Kenen pöydästä he mahtavat pu-
hua?” hän kuiskasi Hughesille hansikkaaseen verhotun käten-
sä suojissa.

”Anteeksi, mitä?” Hughes sanoi hajamielisesti.

”He sanoivat istuvansa jonkun pöydässä, mutta kenen?”

Nick huomasi naisen silmäilevän heitä. Hän oli kuullut
Nickin kysymyksen, huomannut, miten Nick oli yrittänyt kät-
keä uteliaisuutensa kätensä taa. Nick punastui ja painoi kat-
seensa punavalkoruudulliseen pöytäliinaan.

”No mutta, Humphrey Bogartin ja Lauren Bacallin pöydäs-
sä, kulta pieni”, nainen sanoi ystävällisesti. ”He istuivat ensi
treffeillään tässä pöydässä. Se on niitä tarinoita, joilla tämä
paikka kehuskelee.”

”Ihanko totta?” Nick yritti kuulostaa sopivan kohteliaalta
mutta välinpitämättömältä. Hän silotteli kampaustaan käm-
menillään, tunsu hansikkaiden pehmeän mokan harjaavan hius-
kiinnettä pois.

”Dick, kuule, annetaan pöytä heille.” Nainen nauroi jälleen.
”Oletteko te rakastavaisia?”

”Kyllä”, Nick sanoi. Hän tunsu olevansa rohkea, maailman-
nainen. ”Mutta olemme myös naimisissa.”

”Sepä harvinaista.” Mies nauraa hykersi.

”Niin on, tosiaan”, nainen sanoi. ”Ja siitä hyvästä teille kuu-
luu Bogartin ja Bacallin pöytä.”

”Voi, älkää antako meidän häiritä teitä,” Nick sanoi.

”Höpsistä”, mies sanoi ja tarttui viskilasiinsa ja naisen
shampanjacocktailiin.

”Vaimoni on teille vaivoiksi tempuillaan”, Hughes sanoi.
”Nick...”

”Voi, meistä se olisi vain ihanaa”, nainen sanoi. ”Ja hänhän on kerrassaan taianomainen.”

Nick katsoi Hughesia, joka hymyili hänelle.

”Niin on”, Hughes sanoi. ”Hyvä on, tule sitten, kultaseni. Kaikki siirtyvät sinun vuoksesi.”

Tarjoilijan tuoma martini oli Nickin mielestä kuin meri ja heidän talonsa saarella: puhdas, suolainen ja tuttuakin tutumpi.

”Hughes? Tämä saattaa olla paras koskaan nauttimani illallinen. Tästä lähin haluan vain martineja, oliiveja ja selleriä.”

Hughes pani kätensä hänen poskelleen. ”Olen pahoillani kaikesta tästä.”

”Miksi sinä niin sanot? Katso nyt, missä olemme.”

”Meidän pitää pyytää lasku”, Hughes sanoi ja kohotti kätensä tarjoilijalle.

”Onko kaikki hyvin, sir?”

”On. Saisimmeko laskun?” Hughes katseli ovelle. Hän ei katsonut Nickiä, Nickin punaista pukua tai kiiltävää, mustaa tukkaa, jonka Nick oli joutunut suojaamaan hiusverkolla koko junamatkan Cambridgesta Penn Stationille.

Tarjoilija lipui pois.

Nick hypisteli käsilaukkuaan, koska ei halunnut katsoa Hughesiin. Pariskunta, joka oli vaihtanut heidän kanssaan paikkaa, oli lähtenyt, tosin nainen oli puristanut Nickin olkapäätä ja iskenyt hänelle silmää pöydästä noustessaan. Nick yritti lakata ajattelemasta, mitä Hughes mahtoi miettiä. Oli niin paljon sellaista, mitä hän ei Hughesista loppujen lopuksi tiennyt, ja vaikka Nickin tekikin aina mieli kohdata hänet silmästä silmään, sivaltaa Hughes yhdellä taitavalla liikkeellä auki ja kurkistaa hänen sisälleen, jokin eläimellinen hänessä varoitti etenemästä Hughesin kanssa niin.

”Sir, madam.” Nick nosti katseensa. Heidän pöytänsä ääreen oli ilmestynyt mursua muistuttava mies. ”Minä olen ravintolan johtaja. Onko jokin vialla?”

”Ei”, Hughes sanoi ja katsahti ympärilleen, etsi luultavasti tarjoilijaa. ”Pyysin vain laskua...”

”Ymmärrän”, mursu sanoi. ”No, on tietysti täysin mahdollista, ettei teillä ollut asiasta tietoa, sir, mutta tänään” – ja tässä kohtaa hän piti tauon, antoi viiksiensä vaikuttaa täydellä teholla – ”tänään talo tarjoaa merivoimien miehille.”

”Anteeksi kuinka?” Hughes sanoi.

”Mitä saisi olla, nuori mies?” mursu hymyili.

Nick nauroi. ”Pihvi, voi, saisinko pihvin”, hän sanoi ja kaikki muu katosi.

”Rouvalle pihvi”, mursu sanoi ja katsoi edelleen Hughesia.

Hughes virnisti, ja yhtäkkiä Nick näki, miten hänen luokseen palanneen saavuttamattoman miehen alta paljastui nuorukainen, jonka hän oli nainut. Nuorukainen, jolla oli jäykkä kaulus ja tarkkaan prässätty sininen univormu. Ja hän ymmärsi, ettei heidän ahdingkonsa eronnut mitenkään muiden ahdingosta.

”Pihvi, kiitos, jos vain kaupungista vielä sellainen löytyy. Tai sen puoleen koko maasta”, Hughes sanoi. ”Minä jo mietin, onko niitä enää olemassakaan.”

”21 Clubilta niitä vielä saa, sir, vaikka laatu on mitä on.” Mursu napsautti sormiaan tarjoilijalle. ”Vielä kaksi martinia merisotilaalle.”

Myöhemmin heitä odottivat jälleen kirput. Ja Hughes sanoi olevansa väsynyt pihvin syötyään. Nick taitteli punaisen silkkipukunsa ja puki päälleen mustan yöpaidan, jota Hughes ei voinut pimeässä nähdä. Nick makasi vuoteella kuunnellen korjausmiesten metelöintiä telakoidulla aluksella, vasaroiden onttoa kumahtelua teräkseen.

Heti junan lähdettyä Newarkista Nick päätti mennä salonki-vaunuun. Hän oli pakannut iltapalakseensa kolme kovaksi keitettyä munaa ja kinkkuvoileivän, jottei hänen tarvitsisi käyttää kolmea dollaria ravintolavaunussa, mutta hän ei voinut vastustaa baarin houkutusta. Siellä oli mainostettu tarjoiltavan kaikkia ”uusia” drinkkejä, ja hän oli varannut vähän ylimääräistä rahaa.

Havana Special. Ei aviomiestä, ei äitiä, ei serkkua: Nick olisi voinut olla kuka tahansa. Hän oikoi harmaata hamettaan ja laittoi huulipunaa. Hän tarkasteli kuvajaistaan peilistä; tumma kihara valui hänen vasemmalle silmälleen. Hän oli astumaisillaan käytävään, kun muisti hansikkaansa. Hän veti ne käsiinsä ja nuuhkaisi vielä kerran rannettaan ennen kuin sulki oven napakasti perässään.

Salonkivaunussa oli kaareva, puinen baaritiski ja matalat, viinipunaiset istuimet. Sisään astuessaan Nick tunsi hien alkavan kertyä rintavakoonsa. Hän pyyhkäisi ylähuultaan hansikkaaseen verhotulla kädellään ja katui elettä välittömästi. Tarjoilija tuli hänen luokseen ja ohjasi hänet vapaaseen pöytään. Hän tilasi martinin ja ylimääräisiä oliiveja ja mielti, veloitettai-siinko niistä erikseen. Hän veti verkkankaista verhoa sivuun ja tuijotti ulos yöhön. Hänen oma kuvajaisensa tuijotti takaisin. Sen takana hän erotti tummansiniseen pikkutakkiin pukeutuneen miehen, joka katseli häntä. Nick yritti nähdä, oliko mies komea, mutta vastaan tuleva juna sotki miehen heijastuksen.

Nick nojautui ikkunan ääreltä ja risti jalkansa, tunsi miten nailonsukat liikkuvat reisillä. Tarjoilija toi hänen drinkkinsä, ja kun Nick kohotti savukkeensa sytytettäväksi, tarjoilija etsi hapuillen sytytintään. Käytävän toisella puolella seissyt mies astui eteenpäin ja napsautti hopeanväristä Zippoa. Kaikki sodasta palanneet nuoret miehet kantoivat Zippoja, ihan kuin niitä olisi jaettu univormujen mukana.

”Kiitos”, Nick sanoi katse savukkeessaan.

”Olkaa hyvä.”

Tarjoilija katosi opaalilasista tehdyn väliseinän taakse.

”Voinko liittyä seuraan?” mies kysyi. Pyynnössä ei ollut epäroinnin häivääkään.

Nick osoitti istuinta katsettaan nostamatta. ”En viivy pitkään”, hän sanoi.

”Minne olette matkalla?”

”St. Augustineen.”

Miehellä oli tumma, hiusvoiteella siloteltu tukka. Hän on kyllä komea, Nick ajatteli, Palm Springsin tapaan komea. Ehkä aavistus liikaa partavettä.

”Minä olen menossa Miamiin”, mies sanoi. ”Menen Miamiin tapaamaan vanhempiani.”

”Sepä hienoa”, Nick sanoi.

”Niin on.” Mies hymyili hänelle. ”Entä te? Miksi St. Augustineen?”

”Veljeni on siellä”, Nick sanoi. ”Hän on luovuttamassa alustaan palveluskäytöstä. Menen tapaamaan häntä.”

”Hienoa hänelle”, mies sanoi.

”Niin on”. Tällä kertaa Nick vastasi hymyyn.

”Minä olen Dennis”, mies sanoi ja ojensi kätensä.

”Helena”, Nick vastasi.

”Kuten se vuori.”

”Kuten se vuori. Miten omintakeista.”

”Olen omintakeinen mies. Ette vain tunne minua vielä kovin hyvin.”

”Olisinko eri mieltä, jos tuntisin teidät paremmin?”

”Kuka tietää?” Dennis joi lasinsa tyhjäksi. ”Otan vielä toisen drinkin. Haluaisitteko toisen, Helena?”

”En usko”, Nick sanoi.

”Vai niin. Joudun juomaan yksin. Miten surullista.”

”Kukaties löydätte vielä seuraa, jos odotatte riittävän pitkään.” Martini teki hänestä uskaliaan.

”En halua muuta seuraa”, Dennis sanoi. Hän huokasi. ”Junassa on aina niin yksinäistä.”

Nick tunsi yön kiitävän ohi, teräksen ulvovan terästä vasten.

”Niin”, hän vastasi. ”Junat ovat yksinäisiä paikkoja.” Hän otti savukkeen. ”Ehkä minä otan sittenkin sen drinkin.”

Dennis viittoi tarjoilijalle. Tällä kertaa Nickin martinissa oli vain yksi oliivi. Jostakin syystä se hävetti häntä.

”Millainen teidän veljenne on?”

”Hän on ihana”, Nick sanoi. ”Aivan vaaleatukkainen.”

”Ette siis muistuta toisianne.”

”Emme.”

”No, hän on onnenpoika, että hänellä on teidänlaisenne sisko.”

”Oletteko sitä mieltä? En oikein tiedä, miten onnekaaksi hänen pitäisi itsensä tuntea.”

”Minä haluaisin teidänlaisenne siskon.” Mies virnisti hänelle.

Nick ei pitänyt tavasta, jolla mies sen sanoi, eikä miehen virnistyksestä, aivan kuin he olisivat rikoskumppaneita. Nyt kun mies oli liian lähellä, Nick näki, että hänen sieraimistaan työntyi ruskeita karvoja.

”Minun on nyt lähdettävä”, Nick sanoi ja yritti säilyttää tasapainonsa noustessaan.

”Hei, älkää nyt!”

”Älkää suotta nousko.”

”Ei tarvitse ottaa nokkiinsa. Minä vain pilailin.”

Nick käveli ulos salonkivaunusta. Maksakoon mies Nickin molemmat drinkit, piru vie.

”Koska vaan, kun kaipaatte veljellistä rakkautta”, mies kuului huutavan nauraen hänen jälkeensä, kunnes osastojen välinen ovi sulki miehen äänen pois.

Hyttiinsä päästyään Nick melkein repi paitapuseronsa yritäessään saada sen päältään. Hänen päässään jyskytti. Hän otti hameen päältään, kumartui pienen pesualtaan ylle pelkissä liiveissä ja alushousuissa ja valeli vettä rinnoilleen ja kaulalleen. Hän sammutti kattovalon ja avasi ikkunan päästääkseen rai-kasta ilmaa sisään. Vaunupalvelija oli avannut hänen vuoteensa sillä aikaa, kun hän oli ollut salonkivaunussa. Nick istuutui vuoteelle ja sytytti savukkeen. Kun hän oli polttanut sen, hän sytytti toisen ja painoi päänsä ikkunalasia vasten. Pimeys kulki ohi. Jonkin ajan kuluttua hän kävi pitkäkseen savun hajun leijuessa hänen ympärillään.

Kello oli viisi aamulla, kun he saapuivat Richmondiin. Hän oli herännyt junasta ja junaan nousevien ihmisten ääniin. Hän ei ollut vetänyt verhoja ikkunan eteen, ja se oli yhä auki.

”Hemmetti”, Nick sanoi. Hän yritti hivuttautua sängyltä hyvin tietäen, että hänellä oli edelleen päällään vain alusvaatteet ja kaikki junaan nousevat matkustajat saattoivat nähdä hänet. Kauimmainen verho oli hänen ulottumattomissaan, joten hän tarttui lähempään ja nousi sen takana seisomaan. Hän kurkisti ulos pelkkä vihreä verkakangas suojanaan. Nick ajatteli erottavansa Jamesjoen mullansekaisen tuoksun. Ilma oli lempeämpää täällä etelässä. Erilaista kuin Tiger Housen seudulla, jossa merellä oli ylivalta. Nick tunsi myös männyn tuoksun, joka vei mennessään loputkin martinien jäänteet. Hän veti verhot ikkunan eteen, puki ylleen aamutakkinsa, avasi oven ja pyysi vaunupalvelijalta kahvia.

Yhdeltätoista illalla hän olisi St. Augustinessa. Hughesin luona. Oliko hän nähnyt unta Hughesista? Hän yritti muistella. Vaunupalvelija toi höyryävän kuuman kahvin. Nick joi sen katsellen, miten junaan nousi uneliaita matkustajia, jotka olivat menossa Floridaan. Helena olisi pian perillä Hollywoodissa. Nick mietti, millainen Avery Lewisin talo mahtoi olla.